

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně zpravodajky Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci žalobkyně: **H. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. MPSV-2018/199058-921, sp. zn. SZ/MPSV-2018/177251-921, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2020, č. j. 32 A 71/2018 - 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobkyni **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyni byl usnesením Městského soudu v Brně ze dne 9. 11. 2017, č. j. 84 P 100/2017 - 44, v řízení o pěstounské péči svěřen do péče její nezletilý vnuk.

[2] Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Brně (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2018, č. j. 554697/18/BM, zamítl žádost žalobkyně ze dne 22. 11. 2017 o dávku pěstounské péče - odměnu pěstouna nárokovatelnou ode dne 15. 11. 2017 (tedy ode dne nabytí vykonatelnosti usnesení Městského soudu v Brně ve věci sp. zn. 84 P 100/2017). Úřad práce v odůvodnění rozhodnutí popsal strukturu a výši příjmů rodiny žalobkyně, které tvořily před i po převzetí vnuka do péče výhradně sociální dávky. Výši příjmů rodiny úřad práce zkoumal v období 7 měsíců, konkrétně od srpna 2017 do února 2018. V odůvodnění rozhodnutí úřad práce uvedl, že rodina je zajištěna jinými dávkami a že převzetím nezletilého do péče neklesla životní úroveň jejích členů, neboť žalobkyně začala na nezletilého vnuka pobírat rodičovský

příspěvek a příspěvek na úhradu potřeb dítěte. Dle úřadu práce nedošlo „ke skutečnému snížení celkových příjmů rodiny“.

[3] V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobkyně poukázala mimo jiné na skutečnost, že s převzetím nezletilého vnuka do péče začaly být sice vypláceny některé dávky spojené s péčí o něj, zároveň však tyto příjmy ovlivnily pobírání jiných dávek (došlo k jejich snížení, či odebrání). Z těchto důvodů proto byla příjmová situace rodiny v době po převzetí vnuka, kterou úřad práce posuzoval, rozkolísaná. Již z porovnání úřadem vypočtených částek za měsíce říjen 2017 a únor 2018 je dle žalobkyně patrné, že došlo k poklesu celkového příjmu rodiny a její životní úroveň po převzetí nezletilého do péče poklesla, neboť s nižším příjmem musí nyní vystačit nikoli čtyřčlenná rodina (jako dosud), nýbrž nově rodina pětičlenná.

[4] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Zdůraznil, že v případě, kdy je pečující osobou prarodič, náleží mu odměna pěstouna pouze v případech hodných zvláštního zřetele, a to zejména s ohledem na sociální a majetkové poměry pečující osoby a její rodiny s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu svěřeného dítěte. Na základě porovnání výše příjmů rodiny žalovaný dovodil, že nedošlo k celkovému podstatnému snížení její životní úrovně. Nepřiznání dávky neznamená dle žalovaného závažný zásah do situace žalobkyně, která není odkázána pouze na odměnu pěstouna jako jediný příjem, a proto se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele. K odvolací námitce žalobkyně uvedl, že není pravda, že úřad práce nezohlednil snížení některých dávek a zohlednil jen zvýšení jiných. Byť je nyní rodina pětičlenná, bylo třeba vycházet pouze z toho, že v důsledku svěřením dítěte do péče by nemělo dojít k „podstatnému snížení“ životní úrovně prarodiče a jeho rodiny. V případě žalobkyně nebyla ohrožena úhrada nákladů na výživu a jiné osobní potřeby, či úhrada nákladů na domácnost. Úřad práce musel dle žalovaného vycházet z příjmů týkajících se období, kdy došlo k převzetí dítěte do péče, nikoli období, které by mohlo nastat v budoucnu. Skutečnost, že se rodina dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, dle žalovaného naznačuje, že nedošlo k podstatnému snížení její životní úrovně.

[5] Krajský soud v Brně rozsudkem označeným v záhlaví rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s odůvodněním, že správní orgány nedostatečně posoudily konkrétní pokles životní úrovně žalobkyně a její rodiny. Soud poukázal skutečnost, že již v odvolání žalobkyně upozornila na celkovou výši příjmů rodiny v měsících březnu a dubnu 2018, která potvrzovala opětovný pokles příjmů rodiny započatý v měsíci únoru 2018. Podle názoru krajského soudu tak měl žalovaný při hodnocení okolností tohoto případu zohlednit i příjmy za tyto měsíce. Krajský soud sám provedl výpočet výše příjmů na základě aritmetického průměru tří měsíčních příjmů rodiny před převzetím dítěte do péče a tří měsíčních příjmů rodiny po převzetí do péče, zohlednil počet členů rodiny (dříve 4, poté 5) a zjistil, že před převzetím do péče činil průměrný příjem na jednoho člena rodiny přibližně 7 224 Kč, po převzetí do péče přibližně 6 351 Kč, přičemž nastolený trend snížení příjmů je patrný i v období (zdůrazňovaném žalobkyní) březen a duben 2018 – 6 389 Kč. Krajský soud proto uzavřel, že k poklesu příjmů rodiny došlo, což však žalovaný v rámci úvah o poklesu životní úrovně žalobkyně a její rodiny nezohlednil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[6] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, v němž krajský soud zcela pominul tu část odůvodnění správního rozhodnutí, kde byly vyčerpávajícím způsobem vyhodnoceny majetkové a jiné poměry žalobkyně a její rodiny s odkazem na výši jejich příjmů.

pokračování

[7] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně požaduje provádění pouhého matematického porovnávání příjmů, aniž by zohlednil další skutečnosti týkající se celkových majetkových a sociálních poměrů rodiny. Stěžovatel se domnívá, že neměl zákonnou povinnost přihlížet k příjmům rodiny po únoru 2018. Při hodnocení majetkových a sociálních poměrů zvolil období čtvrtletí před a čtvrtletí po převzetí dítěte do péče, a to z toho důvodu, že správní orgány zkoumají nárok na dávku ke dni, ke kterému žadatel o odměnu pěstouna žádá (tedy ke dni nabytí vykonatelnosti rozhodnutí soudu o svěřeni nezletilého do péče žalobkyně). Tím byl v souzené věci den 15. 11. 2017. Zákon správním orgánům neukládá zkoumat příjmy za konkrétní časové období, ani příjem rodiny rozpočítávat na její jednotlivé členy, nýbrž pouze zkoumat celkové sociální a majetkové poměry rodiny. Stěžovatel opětovně zdůraznil, že po převzetí nezletilého se rodina žalobkyně dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, a tedy je nepochybné, že se její životní úroveň musela zlepšit. Dle jednotné praxe úřadů práce se za podstatné snížení příjmů považuje jejich pokles nejméně o jednu třetinu. Stěžovatel odkázal také na předcházející správní řízení (které však není v předloženém správním spisu nijak dokumentováno – pozn. soudu), čímž vysvětloval, proč teprve v říjnu roku 2018 přistoupil k přezkumu rozhodnutí úřadu práce ze srpna 2018, ačkoli žádost byla podána již v listopadu roku 2017 a vztahovala se k období převzetí dítěte do péče. Poukázal také na zákonem stanovenou možnost požádat o nové posouzení nároku, změní-li se rozhodné skutečnosti v průběhu období, pro které byla dávka pěstounské péče přiznána. Tuto žádost žalobkyně podala dne 17. 12. 2018 a bylo jí vyhověno.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelem zvolené období tří měsíců před a tří měsíců po převzetí dítěte nemá oporu v zákoně ani v interních předpisech stěžovatele. Poukázala na skutečnost, že jednorázový příspěvek při předání dítěte do pěstounské péče a příjem z nových dávek s touto péčí spojených může rozkolísat příjem rodiny pobírající sociální dávky, neboť dojde k dočasnému zvýšení příjmů, které se ale v následných měsících opětovně sníží. Právě to se v případě žalobkyně a její rodiny stalo. Ke stabilizaci nové příjmové situace došlo až v únoru 2018, a proto měl být zohledněn zejména tento měsíc a měsíce následující. Stěžovatelem zvolené období je nedostatečné k posouzení změny celkových sociálních a majetkových poměrů rodiny. Dále žalobkyně uvedla, že ještě v měsíci únoru 2018 (který jako poslední považoval stěžovatel za relevantní) byla v systému hmotné nouze, když pobírala doplatek na bydlení, tedy dávku hmotné nouze. Následně sice z tohoto systému „vypadla“, avšak pouze díky změně skladby jednotlivých dávek. Výše měsíčních příjmů rodiny zůstala stejná, byť bylo nově třeba vyživovat jednu osobu navíc. Dále žalobkyně zpochybňovala možnost úřadu práce zohledňovat některé dávky při zjišťování celkových příjmů rodiny. Nejvyšší správní soud však již na tomto místě podotýká, že podrobnější rekapitulace těchto argumentů je nadbytečná, neboť se nevztahují k otázce, která je předmětem řízení o této kasační stížnosti, a to zda rozhodnutí žalovaného vycházelo z náležitě zjištěného skutkového stavu věci a zda bylo dostatečně odůvodněno.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu. Tvrzení stěžovatele spatřující nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že krajský soud „*pominul tu část rozhodnutí stěžovatele, kde jsou vyčerpávajícím způsobem vyhodnoceny majetkové a jiné poměry žalobkyně, resp. její rodiny, a to s odkazem na její konkrétní příjmy*“, je zavádějící. Rozhodnutí stěžovatele, stejně jako prvostupňové rozhodnutí úřadu práce, vycházejí především z výše příjmů rodiny žalobkyně v jednotlivých měsících. Příjmová situace rodiny tedy byla rozhodující skutečností, na níž jsou obě správní rozhodnutí postavena. Krajský soud se proto logicky v odůvodnění rozsudku podrobně zabýval právě vyhodnocením vývoje měsíčního příjmu

(pod body 20 a 21), a to zcela srozumitelným a přezkoumatelným způsobem. Skutečnost, že stěžovatel nesouhlasí s konkrétním způsobem, jakým krajský soud výši příjmů hodnotil, neznamená, že je rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[11] Nejvyšší správní soud se proto mohl věnovat podstatě projednávaného případu, tedy posouzení otázky, zda se rozhodnutí žalovaného v odůvodnění zabývalo všemi rozhodnými skutečnostmi, či zda některé významné skutečnosti opomenulo, jak dovedl krajský soud.

[12] Podle § 47j odst. 3 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, *odměna pěstouna podle odstavce 1 písm. a) a b)* [pozn.: je-li pečováno o jedno nebo dvě děti] *náleží osobě pečující nebo osobě v evidenci, která je rodičem nebo prarodičem otce nebo matky svěřeného dítěte, pouze v případech hodných zvláštního zřetele, zejména s ohledem na sociální a majetkové poměry osoby pečující nebo osoby v evidenci a jejich rodiny a s přihlédnutím ke zdravotnímu stavu dítěte. Pro účely rozhodnutí o přiznání odměny pěstouna je krajská pobočka Úřadu práce povinna si vyžádat vyjádření příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností* (pozn.: zvýraznění podtržením – zde i dále v textu – doplnil Nejvyšší správní soud).

[13] Zákonná koncepce vychází z předpokladu odvozené vyživovací povinnosti prarodičů (§ 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). V situacích, ve kterých nemohou zajistit osobní péči o dítě jeho rodiče, a dítě je z tohoto důvodu svěřeno do pěstounské péče prarodiče nebo prarodičů, plní prarodiče výkonem pěstounské péče zároveň i vyživovací povinnost k dítěti, což neplatí pro žádné jiné pěstouny zajišťující péči o dítě, včetně pěstounů z řad příbuzných v linii pobočné. Zákonodárce odměnu pěstouna prarodiči záměrně stanovil jako fakultativní nárok, a to v případech zvláštního zřetele hodných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 1 Ads 123/2020 - 40, body [14] až [16]).

[14] Pojem „*případy zvláštního zřetele hodné*“ je neurčitým právním pojmem, jehož výklad náleží primárně správnímu orgánu a následně rovněž správním soudům při přezkumu správních rozhodnutí. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 - 154, č. 3073/2014 Sb. NSS (bod [15]): „*Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra "uvážení" správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu*“. Jak vyplývá z § 47j odst. 3 zákona o sociálně-právní ochraně dětí, právní úprava poskytuje aplikační praxi určitá vodítka pro výklad neurčitého právního pojmu „*případy zvláštního zřetele hodné*“, když výslovně zmiňuje „*sociální a majetkové poměry osoby pečující a její rodiny*“ a „*zdravotní stav dítěte*“ jako skutečnosti, k nimž mají správní orgány přihlížet. Jak v této souvislosti uvádí také odborná literatura, správní orgán má v každé individuální věci zohlednit odvozenou vyživovací povinnost prarodičů, zabránit případnému zneužívání dávky, avšak zároveň předejít situaci, kdy by nedostatek finančních prostředků negativně ovlivnil péči o dítě (Rogalewiczová, R., Cilečková, K., Kapitán, Z., Doležal, M. a kol. *Zákon o sociálně-právní ochraně dětí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, str. 495 - 499*).

[15] Krajský soud proto nepochybil, pokud zkoumal, zda správní orgány náležitě zjistily skutkový stav věci, vyhodnotily pro věc všechny rozhodné skutečnosti a shromáždily dostatečné množství podkladů tak, aby mohly provést právní úvahu, zda situaci žalobkyně a její rodiny je možno podřadit pod neurčitý právní pojem „*případ zvláštního zřetele hodný*“.

[16] Podle § 50 odst. 1 a odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, mohou být podklady pro vydání rozhodnutí *zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Pokud*

pokračování

zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy. Přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

[17] Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

[18] Nejprve je nutno poukázat na skutečnost, že již úřad práce v prvostupňovém rozhodnutí uvedl rozporný údaj, když navzdory obsahu jím zpracované tabulky příjmů rodiny za měsíce srpen 2017 až únor 2018 konstatoval, že nedošlo ke skutečnému snížení celkových příjmů (viz str. 3 odůvodnění rozhodnutí). Krajský soud zprůměrováním měsíčních příjmů před a po převzetí nezletilého do péče správně upozornil, že i v případě zohlednění pouze těch měsíců, které úřad práce vybral pro modelování majetkové a sociální situace rodiny žalobkyně, k poklesu příjmů rodiny v absolutních částkách došlo (7 224 Kč vs. 6 351 Kč). Stěžovatel v rozhodnutí o odvolání toto nepravdivé konstatování úřadu práce již nezopakoval (avšak ani nepopřel) a vlastní hodnocení omezil toliko na závěr, že nedošlo k podstatnému snížení životní úrovně rodiny žalobkyně. Krajský soud tento závěr považoval za nedostatečný, s čímž se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť se z důvodů uvedených níže neopírá o náležitě zjištěný skutkový stav věci.

[19] Stěžovatel se v rozhodnutí především vůbec nevyřadil s námitkou žalobkyně, že měsíční příjem rodiny se snížil nejen z hlediska absolutního (tedy z hlediska celkové částky, kterou má rodina k dispozici), ale že z takto sníženého příjmu navíc musejí nově „vyžít“ nikoli čtyři, ale pět členů rodiny. Z výpočtu provedeného krajským soudem je přitom zřejmé, že při zohlednění výše příjmu rozpočítaného na jednu osobu byla životní úroveň jednotlivých členů rodiny dotčena. K této otázce, která nepochybně má vliv na posouzení věci samé, se však stěžovatel nijak nevyjádřil.

[20] Jako zcela oprávněný je pak nutno hodnotit závěr krajského soudu, že stěžovatel měl na základě uplatněné odvolací námitky zohlednit též příjmy za měsíce březen a duben 2018. Zákon o sociálně-právní ochraně dětí sice správním orgánům neukládá konkrétní postup, jímž by měly být zjišťovány sociální a majetkové poměry rodiny. V obecné rovině přitom lze přisvědčit úvahám stěžovatele, že pokud správní orgány zkoumají nárok na dávku ke dni, ke kterému žadatel o odměnu pěstouna žádá (tedy ke dni nabytí vykonatelnosti rozhodnutí soudu o svěřeni nezletilého do péče), mělo by se zjišťování sociálních a majetkových poměrů zaměřit právě na toto období svěřeni nezletilého do péče žadatele, resp. na období následující, a srovnávat je s obdobím předcházejícím. Jak přesně stanovit délku těchto období je pak otázkou metodologickou. Nejvyšší správní soud však shledává důvodným argument žalobkyně, že v případě rodiny pobírající sociální dávky může docházet k tomu, že přiznání jednorázového příspěvku při předání dítěte do pěstounské péče a příjem z jiných dávek s touto péčí souvisejících může dočasně opticky zvýšit (nadhodnotit) celkové příjmy rodiny, které se však v následujících měsících opětovně sníží v důsledku promítnutí těchto změn do hodnocení nároků na dávky dosavadní. Z tohoto hlediska je tedy nutné vždy zvažovat, zda lze úřady zvolené období tří měsíců před a tří měsíců po převzetí dítěte do péče považovat za dostatečné. Pokud v souzené věci celkový příjem rodiny již v měsíci únoru 2018 (tedy v posledním měsíci, který správní orgány ještě vzaly do úvahy) opět razantně poklesl, neměl správní orgán rigidně lpět na metodice (3+3 měsíce), nýbrž měl prověřit důvody tohoto poklesu a zhodnotit i případný trend do budoucna. To platí obzvláště za situace, kdy stěžovateli následný vývoj měsíčních příjmů předkládala v odvolání sama žalobkyně s poukazem na nízké měsíční příjmy rodiny rovněž v měsících březen a duben 2018. Nejvyšší správní soud má tedy ve shodě s krajským soudem za to, že správní orgány v předchozím řízení nezjistily stav věci, o němž by nepanovaly důvodné

pochybnosti, a neučinil skutková zjištění v nebytném rozsahu, čímž porušil zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu).

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že v souladu s jeho dosavadní judikaturou musejí mít správní soudy „*možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitěho právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné. Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřisluší, aby správní orgán nabradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřijatelným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005 - 62). V návaznosti na vše výše uvedené je tedy zřejmé, že závěry krajského soudu v nyní souzené věci obstojí.

[22] Ke kasační námitce, že krajský soud nesprávně prováděl pouhé matematické porovnání příjmů, aniž zohlednil další skutečnosti týkající se celkových majetkových a sociálních poměrů rodiny, Nejvyšší správní soud uvádí, že není zřejmé, na jaké další skutečnosti stěžovatel poukazuje, když sám rozhodnutí založil výhradně na úvahách o příjmové situaci rodiny. Krajský soud se proto logicky věnoval právě otázce posouzení celkové výše příjmů rodiny, přičemž aritmetické zprůměrování příjmů před a po převzetí dítěte společně se zohledněním počtu členů rodiny se nabízí jako jedna z možných variant pro posouzení případné hrozby nedostatku finančních prostředků, které by mohly péči o dítě negativně ovlivnit.

[23] Pokud stěžovatel namítal, že se rodina žalobkyně po převzetí nezletilého dostala ze systému pomoci v hmotné nouzi, a tedy se její životní úroveň nepochybně musela zlepšit, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z rozhodnutí úřadu práce vyplývá, že ještě v únoru 2018 (tedy v posledním zohledněném měsíci) pobírala rodina doplatek na bydlení, a tedy v systému pomoci v hmotné nouzi zařazena byla. Pokud tím stěžovatel měl na mysli další vývoj situace rodiny bezprostředně po hodnoceném období, je nutno konstatovat, že rozhodnutí žalovaného ani správní spis neposkytují dostatečné podklady pro zhodnocení této skutečnosti, resp. dopadů ukončení pobrání dávek pomoci v hmotné nouzi na celkovou majetkovou a sociální situaci rodiny.

[24] Stěžovatel dále až v kasační stížnosti vysvětluje, že za podstatné snížení životní úrovně považuje správní praxe údajně až snížení příjmů nejméně o jednu třetinu. Tuto skutečnost však Nejvyšší správní soud nemůže nijak hodnotit, stejně jako tak nemohl učinit krajský soud (v návaznosti na obdobnou zmínku stěžovatele ve vyjádření k žalobě). Odhlédne-li Nejvyšší správní soud od skutečnosti, že toto tvrzení není vůbec nijak podloženo, měl být tento argument obsažen a podrobněji odůvodněn již v žalobou napadeném rozhodnutí o odvolání tak, aby krajský soud mohl posoudit jeho relevanci a správnost. „*Nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbohem právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti podané proti rozhodnutí soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno jako nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58).

[25] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že existuje zákonná možnost požádat o nové posouzení nároku na dávku pěstounské péče, změní-li se rozhodné skutečnosti v průběhu období, pro které byla dávka přiznána. Skutečnost, že této možnosti žalobkyně po roce péče o nezletilého úspěšně využila, ovšem nijak neovlivňuje závěry učiněné výše. Správní orgány neměly při rozhodování o dávce pěstounské péče související s převzetím nezletilého do péče v listopadu 2017 mechanicky vycházet pouze z vývoje příjmů rodiny v určeném období tří měsíců

pokračování

před a tři měsíců po převzetí nezletilého do péče, nýbrž zohlednit následné ustálení rozkolísané výše příjmů rodiny ze sociálních dávek, které bylo způsobeno právě převzetím nezletilého do péče žalobkyně.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel (žalovaný) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení jí však nevznikly. Proto jí Nejvyšší soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. prosince 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu